Halandó létünk megdöbbentő gyarlóságának példája gyűjtött bennünket e koporsó köré, melyben Deücht Ignácz kisérjük az egyészet zirjához, és ismét szomorú intelemmel szól hozzánk a kérlethetetlen halál, mely fájó valósággal igazolja az Irás Igéjét: [illegible] Ha Te kivonultad jobbodat ob Isten, úgy hiába vértezzük fel acélizmainkat az erő pánczélyával, megnyilik a föld s a mindent elnyelő sír mélyébe száll az élet harczosa, ki megdönthetetlen szilárdság látszatában állt a küzdelem terén. A régiek bölesessége az életből való távozásra vonatkoztatja az Irás azon közlését, mely szerint arra a kérdésre [illegible] vagyon kik fognak távozni az egyptomi szolgaságból, mózes azt felelte [illegible] ifjak is, öregek is fognak távozni, mindenki, akinek betellett a szolgaság ideje, mi nem válogathatunk, Isten rendelése az, hogy kivonúlyon, akinek betelt az ideje. S Deücht Ignácznak, az ő munkabiró vaseregét, vikartálló szervezetét ismerve, 53 éve daczára mezon fiatalon tett be földi szolgálatának ideje, melyet hiven, kötelességtudással, tisztelettel méltó szorgalommal töltött be. A munka volt életeleme, az a tudatos munkásság, mellyel hitvese és gyermekei boldogságát törekedett elömözditani s egész életét a munka és családja közt osztotta meg. S az a rendkivüli pontosság, mellyel önmagát tudta fegyelmezni kötelességeiben, valamint jó hírneve, melynek a város polgársága körében örvendhetett, tisztelet fényét is fakasztotta számára hitközségünk Bikur-Cholim betegvelyző egyletének tagai körében, kik éveken át az egyesület megerősödésén hiven őrködő elnökükel beszülték benne. S akik benne láttuk mintaképét a törhetetlen munkabirásnak, mely hitves és gyermekek szeretetének, mydpedig kis ünnka édes pillantásának forrásából merített napontra megujulást, részvéttel láttuk megroppani az erőt, mely nem tudott ellentállni a halálthozó csirának, s akit sokva voltunk látni sudáralakjával mint megdönthetetlen bérczfokot, részvéttel láttuk tehetetlenül vergődni a kinok hullámain s íme már itt feknik koporsójában s várja az élet harczteréről való kivonulást, mert betellett földi szolgálatának ideje. Ő távozik, s bevonul az öröklét kanaánjának boldogságába a hitves és gyermekek, testvérek és tisztelők nagy köre, fájó könyeket hullatunk utolsó utja nyomán, átérezvén az Irás szavát: Ha Te nyugtod ki jobbodat ob Isten, úgy megnyilik a föld és sírba száll a legvértezebb legnok is. Az Isteni akaratba helyezett megnyugvással búcsúzunk mi a távozótól, midőn örök nyugalmáért imádkozunk.

1911. febr. 8.

Deücht Ignácz.

בא - בשלח

Ven/1/087